

Lale Bahçesi 1

– AliKemal · 19 Ocak 2016

Sincan, Ően canlı insanların yurdu anlamına geliyordu.

Cumhuriyetin ilan edildiği ilk yıllarda tarım ve hayvancılıkla uğraŐan yirmi sekiz haneli küçücük bir köydü. Romanya Köseabdi'den Türkiye'ye gelen yüz hanelik bir göçmen grubu, Atatürk'ün emri üzerine Sincan'a yerleŐtirilmişlerdi. Bunlar, gelirken yanlarında getirdikleri lale soğanlarıyla, devletin kendilerine tahsis ettiği tarlaları lale bahçelerine çevirmişlerdi. Çiçekçiliđin yanı sıra sebze ve meyve üretimi ile Osmanlı dönemlerinden beri işletilen kil ocakları da, köylülerin refah içinde yaşamalarını sağlıyordu. Çalışmak için Őehir merkezine gidip gelenler de çoktu. O sıralarda sanayi tesisleri ile kombinalarda çalışanların da gelip yerleŐtikleri, ayrıca Romanya ve Bulgaristan'dan gelmeye devam eden göçmenlerin yerleŐmeye devam ettikleri köy gitgide büyüyerek nihayet bin dokuz yüz seksen üçte ilçe yapılmıŐ ve Büyükşehir Belediye sınırları içerisine alınmıştı. Bin dokuz yüz doksan yılında Ankara Sanayi ve Ticaret Odası tarafından kurulmuş olan Organize Sanayi Bölgesi'nin de burada yer alması ve bölgedeki yerli yabancı yüzlerce fabrikanın çalışanlarının da ilçeye yerleŐmeleri, o yıldan itibaren ilçeyi çok büyütmüştü. Bu ani büyüme nedeniyle gecekondulaşma çok yaygındı. Sincan bugün artık sekiz yüz altmış bin nüfuslu koca bir Őehir olmuştu.

Lale bahçelerinin en yoğun olduğu Yenikent mevkiinde, bahçeler müteahhitler aracılığıyla çoktan betonarme binaya dönüşmüşlerdi. Bir tek Kazım Köseabdi, bahçesini müteahhitlere teslim etmeyerek Romanya'dan gelen babasının mirasına sahip çıkıyordu. İnat ederek müteahhitlere kaptırmadığı yedi dönümlük bahçe, her ilkbaharda, yerleŐim alanının tam da ortasında rengarenk açan lalelerle göze batan bir güzellik oluşturuyordu.

Lalenin ömrü kısa oluyordu, daha yaprakları açmamıŐ tomurcuk halindeyken kesimi yapılıyordu ve pazarlama aşamasında kendi kendine oluşumunu tamamlayıp tüketiciye ulaşıyordu. Kazım Köseabdi'nin müşterileri Őehirdeki çiçekçi dükkanlarıydı, ama arada sokak satıcıları da alıcı oluyordu.

Nazlı çiçek lale ekiminden pazarlanmasına kadar emekle üretilebiliyordu. Kazım'ın bu konuda Őansı iyi sayılırdı, ilk çocuğu olan İsmail'in haytalıkları bir tarafa bırakılırsa, bu işleri gözü kapalı götüren çalışkan üç kızı vardı.

İlk kızının adı Lale idi. Lale adını taşımaya layık, güzeller güzeli bir kızdı Lale. Onun hemen bir yaş küçüğü Çiğdem'di. Çiğdem, hep Lale'nin gölgesinde büyümüş, ezik bir kızdı. Üç numaranın adı ise Sinem'di. Sinem doğduktan iki ay kadar sonra karısı kanserden ölen Kazım çok önemli bir akciğer hastalığından dolayı Hacettepe Tıp Fakültesi hastanesinde yatıyordu. Kızı uğuruyla gelmişti dünyaya ve Kazım hastalığı yenerek taburcu olmuştu. Ondan sonraki süreçte babasının kucağından düşmeyen, Őirin bir kız olarak büyümüştü Sinem.

Dedesinin ismini taşıyan İsmail, küçük yaşta sigaraya alışmış, okumamıŐ, sorunlu bir çocukluk dönemi yaşamıştı. Kazım, onunla, ne yakın davranarak, ne de dayak atarak da baş edememiŐti. Kişiliği oturmayan oğlan ergenlik dönemine geldiğinde ise iyice çığırından çıkmıştı. O artık sigaradan başka eczanelerde reçetesiz satılabilen bir takım uyuşturucu etkili haplarla kafayı bulan, hapların etkisiyle de

kıran, dken, ali kıran baş kesen kesilmişti. En çok kızlara oluyordu eziyeti. Her  de onun sadistçe attığı tekmelerle, yumruklarla byyorlardı. Kazım için artık, o bir evlattan daha çok, bir dşmandı.